

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA MAZOWIECKIEGO

Warszawa, dnia 2 kwietnia 2014 r.

Poz. 3413

UCHWAŁA NR XLII/336/2014 RADY MIEJSKIEJ W ŁOCHOWIE

z dnia 25 marca 2014 r.

w sprawie zmiany uchwały Nr XX/124/2008 Rady Miejskiej w Łochowie z dnia 27 lutego 2008 r. w sprawie utworzenia gminnej instytucji kultury - Biblioteki Publicznej w Łochowie.

Na podstawie art. 7 pkt 9, art. 18 ust 2 pkt 9 lit. "h" ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594 z późn. zm.) oraz art. 4 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2012 r., poz. 406) w związku z art. 11 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (Dz. U. z 2012 r. poz. 642, z późn. zm.) Rada Miejska w Łochowie uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale Nr XX/124/2008 Rady Miejskiej w Łochowie z dnia 27 lutego 2008 r. w sprawie utworzenia gminnej instytucji kultury Biblioteki Publicznej w Łochowie wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 ust.1 dodaje się pkt 2 **w brzmieniu** : "Bibliotece Publicznej w Łochowie nadaje się imię Medarda Downarowicza."
- 2) dotychczasowy ust. 2 otrzymuje numerację ust. 4.
- 3) w § 1 dodaje się ust. 3 **w brzmieniu**: "Użyte w dalszej części w/w uchwały w różnych przypadkach wyrazy Biblioteka Publiczna oznaczają nazwę Biblioteka Publiczna imienia Medarda Downarowicza w Łochowie"

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Łochowa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie 8 maja 2014 r. i podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.

Przewodniczący Rady Miejskiej w Łochowie

Andrzej Suchenek

Załącznik do Uchwały Nr XLII/336/2014
Rady Miejskiej w Łochowie
z dnia 25 marca 2014 r.

Uzasadnienie do uchwały Nr XLII/336 /2014 z dnia 25.03.2014 r.

Nadanie imienia jest sprawą prestiżową, związaną z potwierdzeniem rangi instytucji jaką są biblioteki publiczne i jak wielką rolę edukacyjną, kulturową i oświatową odgrywają w życiu mieszkańców gminy. Ugruntowana pozycja Biblioteki Publicznej w Łochowie w środowisku bibliotek województwa mazowieckiego uprawnia do podjęcia uchwały w tej sprawie. Uroczysty akt nadania imienia łochowskiej Bibliotece w roku jubileuszowym 65-lecia jej działalności, będzie elementem uznania zasług tej placówki dla upowszechniania czytelnictwa na terenie Miasta i Gminy Łochów. Na patrona Biblioteki Publicznej w Łochowie zaproponowana została osoba znakomitego syna Ziemi Łochowskiej Medarda Downarowicza, który żył w ogromnie trudnym okresie naszej historii. Swoje życie uczynił odpowiedzią na wyzwania czasu. Jego życiorys może więc niejednemu pokoleniu dostarczać wzorców do naśladowania, jak służyć Ojczyźnie. Ta postać uczy nas patriotyzmu i stanowi życiowy drogowskaz. Jego kandydatura uzyskała poparcie pracowników i czytelników Biblioteki. Pozytywne opinie w tej sprawie wyraziły: Rada Biblioteczna działająca przy Bibliotece oraz Komisja Zdrowia, Oświaty, Kultury, Sportu i Spraw Socjalnych Rady Miejskiej w Łochowie.

Medard Downarowicz urodził się 23 maja 1878 r. w Łochowie w pałacu, gdzie z niezwykłym szacunkiem odnoszono się do powstania styczniowego, w którym walczył jego ojciec. To jego wspomnienia wywarły duży wpływ na późniejsze poglądy i postawę przyszłego, bliskiego współpracownika Józefa Piłsudskiego. Już jako uczeń gimnazjalny, wobec zakazu używania języka polskiego w administracji i szkolnictwie, miał odwagę swą polskość publicznie wyznawać, za co był wielokrotnie rugowany ze szkół. Maturę zdał eksternistycznie, mając 23 lata. Następnie podjął studia na Politechnice Lwowskiej, której nie ukończył z uwagi na antyrosyjską działalność. Emocjonalne zaangażowanie antyrosyjskie oraz etos powstańczy wyniesiony z domu rodzinnego w Łochowie, skłaniał Downarowicza w sposób naturalny ku ruchom proponującym czynną walkę z zaborcą. Takim ruchem była Organizacja Bojowa PPS, do której wstąpił wiosną 1904 r. we Lwowie. Tam zetknął się z przyszłym Naczelnikiem Państwa. Rozmowa z Józefem Piłsudskim zrobiła na młodym Downarowiczu ogromne wrażenie i zachęciła do przeniesienia się do Warszawy, gdzie uczestniczył w wielu akcjach zbrojnych. Po aresztowaniu (4.10.1905r.) był więziony w Kownie i Wilnie, następnie został skazany przez sąd carski na trzy lata katorgi w Aleksandrowsku na Syberii, skąd zbiegł latem 1908r. i przedostał się do Lwowa, nawiązując kontakt ze Związkiem Walki Czynnej.

Jesienią 1908 r. wyjeżdża do Brukseli. Tu podjął studia w Instytucie Solvaya, jednocześnie był słuchaczem Wydziału Nauk Społecznych tamtejszego uniwersytetu, gdzie poznał Marię Szumską, późniejszą pisarkę. Był świadkiem na jej ślubie cywilnym i kościelnym zawartym z Marianem Dąbrowskim w 1911 r. Razem założyli Stowarzyszenie Młodzieży Polskiej im. Joachima Lelewela, organizujące odczyty i dyskusje o literaturze polskiej. W Brukseli urodzili się jego synowie: Stefan i Jerzy. Obaj byli żołnierzami AK i uczestnikami Powstania Warszawskiego.

Po wybuchu I wojny światowej wstąpił do Legionów Polskich. Był żołnierzem I Brygady, z którą przeszedł szlak bojowy. W 1915r. Józef Piłsudski odkomenderował go do pracy w Polskiej Organizacji Wojskowej i Centralnym Komitecie Narodowym, gdzie pełnił funkcję sekretarza generalnego. Aresztowany przez Niemców w 1917 r. trafił do X Pawilonu Cytadeli Warszawskiej. Po kilku miesiącach opuszcza więzienie z powodu na zły stan zdrowia.

Po odzyskaniu niepodległości zostaje ministrem skarbu w Tymczasowym Rządzie Republiki Polskiej Ignacego Daszyńskiego, następnie ministrem kultury i sztuki w gabinecie Jędrzeja Moraczewskiego. W styczniu 1919r. został dokooptowany, jako przedstawiciel Naczelnika Państwa, do Komitetu Narodowego Polski, będącego oficjalnym reprezentantem rządu Ignacego Jana Paderewskiego na paryską konferencję pokojową. W kampanii 1920 roku uczestniczył jako ochotnik. Walczył w V Armii pod

dowództwem gen. Władysława Sikorskiego. W walkach z bolszewikami wykazał się niezwykłym męstwem i odwagą, za co czterokrotnie został odznaczony Krzyżem Walecznych a pod Borkowem, gdzie został ranny, z rąk gen. Józefa Hallera otrzymał krzyż *Virtuti Militari*. W latach 1920-1921 – redaktor i wydawca pisma „Naród”. Od 1927r. - radny Rady Miejskiej Warszawy, a od 1928r. - poseł z listy PPS. W Sejmie II kadencji zasiadał w komisji budżetowej oraz komisji odbudowy kraju. W październiku 1928r. wraz z grupą posłów popierających przewrót majowy, opuścił Klub Parlamentarny Polskich Socjalistów, który przeszedł do opozycji wobec Józefa Piłsudskiego. W maju 1934r. został zastępcą prezydenta Warszawy Mariana Zyndrama-Kościałkowskiego, a od 2 sierpnia 1934r. - Stefana Starzyńskiego. Zmarł w Warszawie 16 października 1934 r. w wieku 56 lat. Uroczystości żałobne odbyły się w stolicy w dniu 19 października, przy udziale wielotysięcznych tłumów. Nabożeństwo żałobne w kościele św. Krzyża odprawił biskup polowy Wojska Polskiego ks. gen. Józef Gawlina. W uroczystości żałobnej wzięli udział m.in.: marszałek sejmu Kazimierz Świtalski, minister wyznań religijnych i oświecenia publicznego Wacław Jędrzejewicz, Walery Sławek – prezes BBWR, reprezentujący cierpiącego na chorobę nowotworową Józefa Piłsudskiego i prezydent m. st. Warszawy Stefan Starzyński, który w mowie pożegnalnej nad grobem Medarda Downarowicza powiedział: „Tu leży wielki patriota, co w niedługim żywocie na szacunek sobie powszechny zasłużył w narodzie. To dzięki Polakom takim jak On, żyjemy w suwerennym wolnym kraju”. Słowa te są najlepszym uzasadnieniem do podjęcia uchwały dot. nadania Bibliotece Publicznej w Łochowie imienia Medarda Downarowicza.